Kyyhkynen

4/2013 TEOLOGIAN YLIOPPILAIDEN TIEDEKUNTAYHDISTYKSEN JULKAISU VUODESTA 1853

Kyyhkynen

teologia.fi

taivaallisen hyvää tutkimusta

TULOSTUS- JA PAINOPALVELUT

Kopio Niinistä saat **väitöskirjat** digipainettuina nopeasti ja kustannustehokkaasti värillisinä tai mustavalkoisina.

Teemme myös
- julisteet
- kutsut, käyntikortit
- esitteet, lomakkeet
- lehdet, kirjat
- roll upit ja kuvavuodat
- graafisen suunnittelun

Kysy lisää myynnistämme
010 6803 400, myynti@kopioniini.fi

www.kopioniini.fi

KOPIONIINI
Paino ideallesi

Lukija, tässä kansi joululahjaksi! Leikkaa talteen ja esille.

PARUUSIA
SISÄLTÖ

VALOKEILA

Paluu tulevaisuuteen?

Ella Luoma

Olen kirjoittava toimittaja Kyyhkysessä. Viime aikoina olen meuhkannut toistuvista teemoista - supersankarisarjakuvista ja supersankarielokuvista, hyvännäköisistä brittimiehistä supersankarielokuvissa ja siitä, mikä tulee olemaan pielessä X-Men-elokuvassa Days of the Future Past. Tavallaan toivoisin, että gradu olisi jo kirjoitettu ja voisi meuhakata jostain muusta. Tavallaan en.

4 Pääkirjoitus

5 Isä meidän

6 Puheenjohtajan Palsta

7 Arkistojen kätköistä

8 Faith & Faithless

10 Alkukoti

11 Isto Peltomäki: Pappiskoululle on tarvetta

12 Uskontojournalismin uusi aika

13 Tuomas +

14 Funkkibändi Get Me, Belgia, Jeesus ja faksi

16 Narrin pesti

18 Teologihabi

20 Loppu on lähellä - oletko valmis?

22 Kummitusjuttu

23 Kansilehtikollaasi

TOIMITUSKUNTA

Kyyhkynen:
Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta 1853
-160. vuosikerta
-ISSN 0346-2247
-www.tyt.fi
-kyyhkynen@tyt.fi

Toimitus:
Päätoimittaja:
Heidi Rautalahti
heidi.rautalahti@helsinki.fi
Toimitussihteeri:
Matias Koponen
matias.koponen@helsinki.fi
Vastaava toimittaja:
Isto Peltomäki
isto.peltomaki@helsinki.fi
Vastaava kuvatoimittaja:
Sofia Lomakka
sofia.lomakka@helsinki.fi
Taittaja:
Johanna Mantere
johanna.mantere@helsinki.fi
Kuvaaja:
Eetu Linnankivi
eetu.linnankivi@helsinki.fi

Kirjoittajat:
Anna Hiekkataipale, Antti Virtanen, Ella Luoma, Marjo Myyryläinen, Terhi Hannola, Olli-Pekka Toivanen, Tuomas J. Salo, Milla Purosalo, Tiia Orpana, Katja Itäpää, Juha Leinonen ja Emilia Kuusisto, Roope Liljanto

Kansi:
Kuva: Sofia Lomakka
Kansikuvapoika: Lassi Sarlos

Ilmoitusmyynti:
Mika Sirelius, Tomi Tabell, Isto Peltomäki
kyyhkynen-markkinointi@helsinki.fi
Vuosikerta 13 €

Tilaukset:
kyyhkynen@tyt.fi
Irtonumeron arvo 3€

Toimituksen osoite:
TYT/Kyyhkynen, PL 4, 00014 Helsinki
Painos 1200

Painopaikka:
Kopio Niini Oy, Helsinki

ISSN0356-2247 (painettu)
ISSN 1458-414X (verkkojulkaisu)

Tämä julkaisu on saanut HYYsn järjestölehtitukea

Matias Koponen

Olen Matias Koponen ja olen toiminut lehden toimitussihteerinä tänä vuonna. Toivoisin, että tulevaisuudessa olisi taas entistä enemmän monorail-junia, jotka kulkevat yhdellä kiskolla. Loistavan innovatiivinen keksintö. Ympäristöystävällisyyttä, turvallisuutta ja kustannustehokkuutta parhaimmillaan. Suomen ainoa monorail on Linnanmäellä.

Olli-Pekka Toivanen

Oma kontribuutioni juhlavuoden viimeiseen numeroon on tiivis katsaus suomalaisesta uskontojournalismista. Tulevaisuudessa toivoisin paluuta ns. analogisempaan kulttuuriin, jossa kirjoista, elokuvista, musiikista ja sosiaalisista suhteista nautitaan mieluummin muissa muodoissa kuin datana bittiavaruudessa.

Valokeila-kuvat: Sofia Lomakka

Kuvat: Sofia Lomakka

PÄÄKIRJOITUS

Heidi Rautalahti

Ett meningsfullt ögonblick

Man måste alltid gå framåt i livet, men nu och då är det värt att titta bakåt.

Låt oss gå tillbaka, till den 28 februari år 1853.

Jag antar att vi då var i Andtséns hus på Mikaelsgatan – där också Jumaluusoppineiden tiedekuntayhdistys hade haft sitt första möte. Eller var vi iKronohagen i Philflyckts hus? Där alla fakultetsorganisationer senare skullekomma att ha sina gemensamma utrymmen. Denna dag bestämdefakultetsföreningen sig för att alla teologistuderande, de som senarekalladesTeologian ylioppilaiden tiedekuntayhdistys (TYT), att påbörja en egen tidskrift.Få människor var dock på plats eftersom det samtidigt pågick ettmusikuppförande i universitetets solennitetssal där alla studenter naturligtvissatt och njöt istället.

Tanken att starta tidningen Kyyhkynen kom från de studerandena. Studentorganisationen som nyligen blivit grundad ville ha en finsk tidskrift,vilket då var trenden. Trots att undervisningen ännu hölls på svenska iHelsingfors Universitet, ville de svenskspråkiga studentaktivisterna ge ett finsktnamn till studentorganisationen och -bladet. Det nationalistiska tankesättet lågbakom beslutet – vad skulle folk ha trott och tänkt om tidningen "Duvan"?

TYT's studerande marscherade till inspektorns rum. Studerandes förehavandenövervakades dåförtiden väldigt strikt och disciplinerat, och historien berättaratt diskussionen inte var oproblematisk. Till slut gav inspektorn F. L. Schaumanändå lov att publicera tidningen Kyyhkynen. Studerandena bestämde sig för atten handskriven veckotidning skulle grundas. I början publicerades endastnågra kopior, som blev upplästa på TYT's veckomöten. Som kompromiss medUniversitetets språkpolitik skulle TYT ha finska som huvudspråk och svenskasom översättningsspråk för veckomötenas protokoll. Så var det då Kyyhkynen grundades. Alla då samtida studenttidskrifter harsedermera dött ut och lämnat Kyyhkynen som enda överlevare från den tiden.

De första skribenterna som valdes till tidningen var Karl Calonius, Gustaf Böökoch Abdon Alfred Lindberg. De två sistnämnda blev riksdagsmän. TidningenKyyhkynen var då, och är fortfarande, en övningsplattform där studerandekunde öva sina skriftliga färdigheter.

Under detta år har vi firat TYT's 160:e födelsedag och vi avslutar året medtidningen Kyyhkynen's 160-årsfest. Kvällen blir full av musik, godastudiekompisar och möjliga framtidens riksdagsmän och -kvinnor. Man skallinte tillbringa kvällen någon annanstans, eftersom vi nu hämtar musiken till er!

***

Kiitän teitä ajasta Kyyhkysessä. Ensi vuosi täyttyy uusista mahdollisuuksista ja tilaisuuksista. Uudet opiskelijat jatkavat lehdentekoa, kuten läpi historian onollut. Jokaisen aika lehdessä on silmänräpäys, mutta merkityksellinen sellainen.Toivon, että Kyyhkynen jatkaa kulkuaan paikkana, jossa teologianopiskelijoidenilmaisun rajoja etsitään ja kykyjä kasvatetaan aktiivisten ja intohimoistentekijöiden myötävaikutuksesta. Opiskeluaika ei ole vain kurssien suorittamista,se on paljon paljon enemmän. Kirjoitus pohjautuu TYT:n kunniajäsenen Tarja-Liisa Luukkasen kanssa käytyynkeskusteluun. Lisää Luukkaselta TYT:n historiasta voi lukea sivulta 9.Sivulta 11 voit myös lukea Isto Peltomäen kommentin teologisen tiedekunnansaaman kritiikkiin - yhdyn Iston kommenttiin täysin.

* Ja mitä oli παρουσια ?

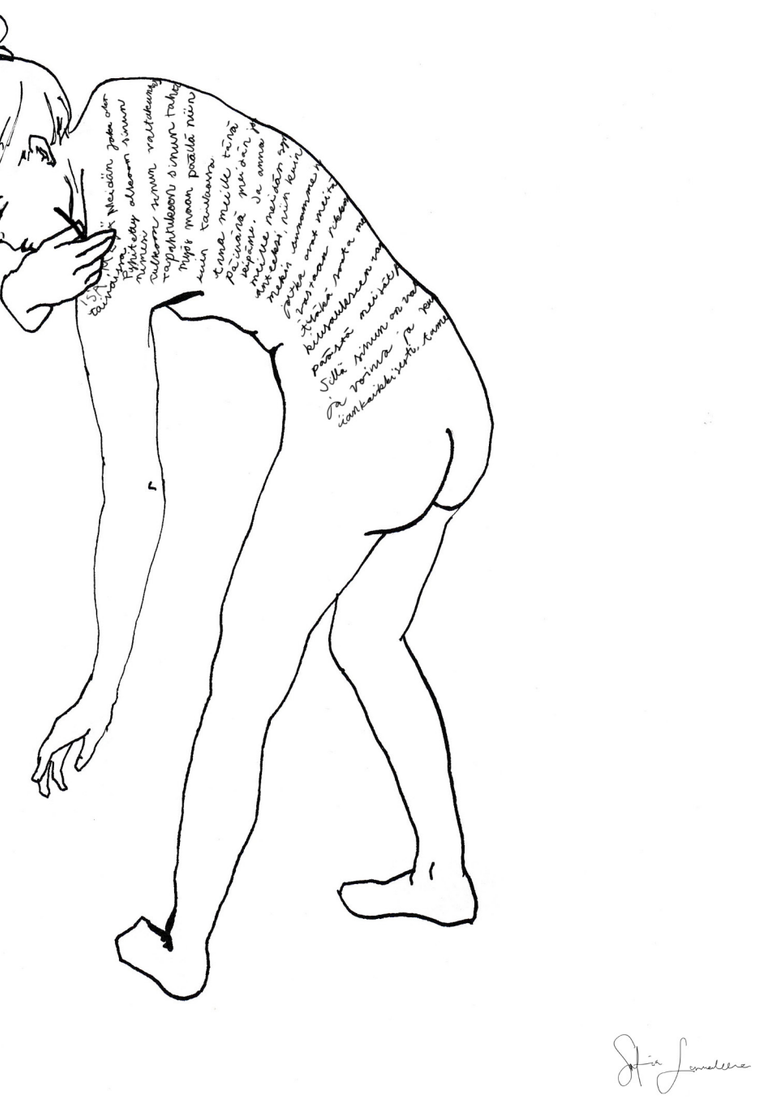

TYT:n puheenjohtaja Pyry Paananen

Menneen ja tulevan kaipuu

Kaipaan menneiltä ajoilta muutamia asioita. Kaipaan sitä kun teologiaa saattoi opiskella ilman, että ihmiset kyseenalaistivat alavalinnan. Kaipaan sitä kun teologia laskettiin itsestään selväksi osaksi yliopistoa eikä teologisen tiedekunnan ja sen opiskelijoiden tarvinnut jatkuvasti olla puolustuskannalla oman olemassaolonsa takia.

Kaipaan sitä kun ei tarvinnut ruveta miettimään, onko ylioppilaskunnan tavoitteena lakkauttaa yliopiston sisäisissä vertailuissa menestyvä tiedekunta kokonaan. Sitä kun ylioppilaskunnan kustantama julkaisu ei hakannut tiedekuntaamme kuin vierasta sikaa, vaan oli rehellisen journalistisen otteen omaava julkaisu, joka noudatti hyviä journalistisia tapoja. Sitä kun asiatiedot tarkastettiin oikeiksi, ennen kuin ne julkaistiin.

Iloitsen samanaikaisesti siitä, että tiedekunnan arvostus on useiden tahojen puolelta kohtalaisen korkealla. Suomen akatemian myöntämät kaksi huippuyksikköä viestivät tiedekunnan tutkimuksen olevan korkeatasoista. Tämä heijastuu suoraan myös opiskelijoihin, kun voimme nauttia siitä laadukkaasta opetuksesta, joka pohjautuu suoraan huippututkijoiden tekemään työhön.

Toisinaan kaipaan perusteluja. Olisin alkuvuodesta kaivannut kunnollisia perusteluja eräille tehdyille päätöksille. Lienen turhan vaativa, mutta jotenkin epämääräinen mumin muutoksesta ei enää kolmantena vuonna peräkkäin uppoa.

Toisaalta iloitsen siitä, että ylioppilaskunta on kehittänyt jatkuvasti toimintaansa parempaan ja avoimempaan suuntaan, mistä esimerkkinä toimivat tämän vuoden hallitusneuvottelut, jotka toteutettiin aikaisempaa avoimemmin. Myönnän suhtautuneeni skeptisesti ylioppilaskuntaan ja sen toimintaan tänä vuonna. Olen kuitenkin joutunut nielemään epäilyni ja saanut kiitollisena havaita, että asiat on pääsääntöisesti hoidettu paremmin kuin olisin odottanut.

Jollain tasolla kaipaan teologisen tiedekunnan tiloja Aleksanterinkadulla. Vaikka tiedekunnan nykyiset tilat ovat mielestäni merkittävästi paremmat kuin vanhat, ovat enimmät opiskeluaikani muistot Aleksanterinkadulta. Merkittävin kaipuu A7:n suuntaan liittyy kirjastoon. Sekin kaipuu juontaa juurensa lähinnä siihen, ettei yliopistolla nykyisin ole tarjota opiskelijoille riittävästi työskentelytiloja.

Nostalginen kaipuu kumpuaa jostain syvältä. Todennäköisesti monet kaipaamistani asioista eivät edes ole koskaan olleet todellisuutta.

Tulevaisuudessa tulen todennäköisesti kaipaamaan tätä vuotta. Tulen kaipaamaan tästä vuodesta monia yksittäisiä hetkiä. Tulen kaipaamaan onnistumisen kokemuksia (omia ja muiden), hyväntuulisia ihmisiä, kiitoksia ja kritiikkiä. Väistyessäni kaikista nykyisistä luottamustehtävistäni tämän vuoden päättyessä voin katsoa taaksepäin ja todeta selviytyneeni niistä kohtalaisen hyvin. Voin kiitollisena muistella kulunutta vuotta ja iloita kaikesta siitä tuesta ja kannustuksesta, jota olen saanut.

TYT edustaa kaikkia tiedekuntamme opiskelijoita monissa eri yhteyksissä. Samalla kun vetäydyn taustalle TYT:n toiminnasta pyrin edelleen palvelemaan yhdistystä. Teen sen antamalla palautetta toiminnasta, miettimällä minkä voisi tehdä paremmin. Tee sinä, rakas kanssaopiskelijani samoin.

Kyyhkyjen 160

Arkistojen kätköistä

Antti I. Virtanen

Viralliset dokumentit, kuten TYT:n hallituksen tai toverineuvoston pöytäkirjat, valottavat yhdistyksen historiaa, mutta paremmin sitä opiskelijan arjen historiaa valottavat TYT:n olkkarin vieraskirjat. Satunnaisotannalla tarkasteluun päätyi vuoden 1987-1988 vieraskirja.

Historian tarkastelun kannalta vieraskirjan tekee mielenkiintoiseksi sen dialogisuus, verrattuna esimerkiksi Kyyhkyseen, joka on toimitettu ja viestinnältään yksisuuntainen printtimedia. Vieraskirjan merkinnät ovat usein kärjistettyjä tai humoristisia. Vakavien kannanottojen sekä tarinoiden lisäksi niistä voi löytää paljon ironiaa, omituisia teologihuumorin kukkasia, sekä jotain, mitä nykypäivänä kutsuttaisiin trollaamiseksi. Olkkarin vieraskirja näyttäytyy eräänlaisena demokraattisen viestinnän foorumina, jonka sivuilla kaikki (tai ainakin olkkarissa vierailleet) ovat voineet ottaa osaa keskusteluun. Huomioitavaa on myös, että vieraskirjan merkintöjä ei ole sensuroitu. Väittäisin, että tämän lähemmäksi nyky-internetin anonyymiä keskustelua ei teologian opiskelija päässyt tuohon aikaan.

Kahdeksankymmentäluvulla kuohui. Voimakas vastakkainasettelu näkyy vieraskirjamerkinnöissä muun muassa naispappeuskysymyksessä. Fundamentalisteiksi kutsuttu porukka oli äänekäs vähemmistö, ja vastakkainasetteluun liittyy myös eräs kiinnostava tapahtumasarja: TYT:n hallituksen saama sakkorangaistus alkoholin myynnistä vuonna 1988.

Lyhykäisyydessään tapahtuma ei ollut kummoinen. Vuotta aiemmin oli opiskelijabileet, joihin ostettiin alkoholia, ja joista maksaminen oli vapaaehtoista. Eräät "suoraselkäisyyttä" osoittaneet opiskelijat kokivat kuitenkin asiakseen käydä kantelemassa kanssaopiskelijoistaan poliisille laittomasta viinanmyynnistä. Poliisi tuli keskeyttämään juhlat sekä takavarikoimaan viinit ja keskioluet.

Opiskelijajuhlat puitiin raastuvassa

Teologeille sakot viinanmyynnistä

Uskonsotaa: Sakot pimeän viinan kaupasta

Teologian opiskelijoille rapsahti sakot laittomasta alkoholin myynnistä.

Taustalla on uskonnollisten piirien sisäinen kärhämöinti ja ns. fundamentalistien tiukka linja.

Yllättävän oikeusjutun taustat sivuilla 4—5.

"Otan likaiset keinot käyttööni"

Sakkoja määrättiin koko hallitukselle, myös yhdelle kantelijoista, joka istui tuohon aikaan TYT:n hallituksessa. Oikeustapaus oli tarpeeksi raflaava ylittääkseen myös uutiskynnyksen valtakunnallisissa lehdissä. Tuomiota ja siihen liittyvää uutisointia puidaan paljon vieraskirjassa, asiaankuuluvilla lehtileikkeillä sekä syytelomakkeella ryyditettynä. Näin hyvää dokumentointia tästä tapahtumasarjasta tuskin muualta löytää. Kyyhkysessä tuomiota ei noteerattu laisinkaan.

Niin kuin kaiken historian kaivelun kohdalla, totuus yleensä löytyy jostain virallisten sekä vähemmän virallisten lähteiden välimaastosta. Eksaktiin totuuteen ei pääse ikinä käsiksi, mutta hieman lähemmäksi ehkä kuitenkin. Vieraskirjamerkinnöistä selviää sekin, että monet asiat eivät tunnu koskaan muuttuvan: Novum aiheutti päänvaivaa, TYT tuntui sisäpiiriltä ja toimisto ei sattunut olemaan juuri sillä hetkellä auki.

Kuvat, lehtileikkeet ja vieraskirjat TYT:n arkisto. Vanhoja vieraskirjoja ja Kyyhkysiä olkkarissa Vuorikatu 3:n 5. kerroksessa.

Kuvat: Kyyhkysen arkisto ja TYT:n arkisto

Artikkelia varten on haastateltu entisiä TYT:n toimijoita sekä tiedekunnan henkilökuntaa. Lue Lisää 140v juhlasta ja teologien menosta 90-luvulla esimerkiksi opiskelijoiden olohuoneesta löytyvistä Kyyhkysistä.

Palstalla uskontotieteen opiskelijat keskustelevat populaarikulttuurin ilmiöistä vakavasti ja tosissaan. Heidi Rautalahden mielestä elämä on yhtä puukkohippaa. Katja Itäpää uskoo suohirviöihin ja nukkuu vuorisuolalla ladattu haulikko tyynyn alla. Heistä tulee uskonnonopettajia.

R O C K S A L T

Youtuben viemää

HR: Näin hiljattain Youtubessa tosi söpön hyljevideon.
KI: Jaa….Youtubesta tulikin mieleeni, että se on väline jokamiehen apologetiikoille. Omat mielipiteensä ja asiansa voi kuvata videolle ja viedä nettiin ja voi interaktiivisessa vuorovaikutuksessa puolustaa omaa maailmankuvaansa.
HR: Kerro lisää. Jokainen voi siis olla barrikadien Jeesus.
KI: Aivan, tai oman elämänsä Dawkins.
HR: Richard Dawkins apologeetikko? Hän ei todellakaan ole tainnut koskaan pitää puolustuspuhetta kristinuskosta.
KI: Tiedän, mutta juuri siksi oikea vertauskuva. Youtuben "apologeetikot" ovat usein ateisteja, jotka puolustavat maailmankuvaansa, esimerkkeinä The Atheist Voice ja Amazing Atheist.
HR: Tuo toinen kuulostaa ihan supersankarin nimeltä.
KI: Varmaan haluaisikin olla.
HR: Entä sitten kristityt, löytyykö heitä youtuben apologeetikoista?
KI: Löytyy toki, onceforgivennowfree esimerkiksi. Hän pyrkii pitkälti kyseenalaistamaan ateismia ja evoluutiota, siten vahvistamaan kristillistä uskoa..
HR: Kannattaako noita katsoakaan?
KI: Omalla vastuulla, niin ateistit kuin kristityt, omalla vastuulla.

* Π α ρ ο υ σ ι α

PARUUSIA, kreik. parousia: tarkoittaa kristinuskossa Jeesus Kristuksen toista tulemista eli paluuta maailmaan. Kirkollisin sanoin tätä edeltää ihmiskunnan maailmanlopun merkit. Jeesus Nasaretilainen kuoli vuonna 33 Golgatalla Jerusalemissa Israelissa. Kristus-vapahtajana hän puhuu evankeliumeissa paluustaan, mutta ei anna tarkkaa aikaa. Hän kehottaa seurakuntaa olemaan aina valmiina. Paruusian ajatukseen ei Suomen evankelis-luterilaisen kirkon mukaan liity pelkoa vaan toivoa. Sana tarkoittaa myös tuloa ja läsnäoloa.

Onnea uusi dekaanimme professori Dunderberg! (Saammeko sanoa Dundis?)

Baarisuunnistuksen parhaat

Kyyhkynen piti syksyllä TYT:n vuotuisella Baarisuunnistuksella runorastin. Näin meille lausuttiin.

Seniorijoukkue:

Kyyhkynen tiedon tuo,
on hätä,
Hävityksen kauhistus,
Psykopompos hiipii sielun luo
Glossolalia pelasta ei.
Teräsmies, (40-luvun),
avun tuo.
Ensimmäinen etappi
ei ole pappi,
ei rabbi,
Hävityksen kauhistus,
Hallamaa Meriläistä avustaa,
Nissinen,
lopullisen ratkaisun tuo.
-Vakiojuopot

Fuksijoukkue:

Elämäni teologiaa
Kuin raastava onanointi
Impeni edessä!
Transsubstaatio-oppinen raastinrauta!
Juustoraaste….. Sen tuoksusta vaivun
Psykopompokseen!
Jyystöä, jyystöä, jyystöä!
- rauha
- aurinko nousee ja iskee tärykalvolleni
Viiltää.
Haluan katsoa pois.
Kyyhkynen istahtaa ikkunalaudalle.
Ehkä vielä herään.
-Väkisin humanistit

Seniorijoukkue Aikaisempien Luentojen Myöhästyjien Epäpyhä Kilta saa erikoismaininnan ilmiömäisistä palindromeistaan.

Ai rukous siis suo kuria.

Au krapula hakkaa, tuska paksu taakka halu parkua.

E X C A T H E D R A

"Teologien risteilyohjus iskee Itämeren sydämeen tammikuussa 2014. Osaanottajia Helsingistä, Turusta ja Joensuusta. Pyhä jysäys, siveys ja hartaus!"

P U H E E N V U O R O

Tarja-Liisa Luukkanen

Kun menneisyys olikin ideologisesti vääränlaista

Kyyhkysessä 1/2013 kommentoitiin kymmenen vuotta aiemman 150-juhlan tapahtumia. Jutussa mainittiin, että tutkimus Teologian ylioppilaiden historiasta ("Sääty-ylioppilaasta ensimmäisen polven sivistyneistöön") ilmestyi "vasta vuonna 2005".

Nykyisten teologian ylioppilaiden on ehkä hyvä tietää, että on omanlaisensa ihme, että tutkimus, joka tarkasteli vuosien 1853-1918 teologian ylioppilaiden poliittis-yhteiskunnallista toimintaa, ylipäätään ilmestyi.

Tutkimus sovelsi sukupolviteoriaa ja perustui opiskelijoiden sosiaalisen taustan selvittämisen, tiedekuntayhdistyksen viikottaisiin keskustelupöytäkirjoihin 65 vuoden ajalta sekä tuona aikana julkaistuihin Kyyhkysiin.

Tutkimuksen julkaistavaksi tarjoamisen yhteydessä sen kaksi virallisesti anonyymia arvioijaa esitti, että käsikirjoitus oli julkaisukelvoton. Käsikirjoitus oli arvioijien mielestä venäläisvastainen ja toisen arvioijan mukaan myös tiedostamattomasti aitosuomalainen.

Syvän suomettumisen vuosina tällaiset arviot olisivat olleet tutkijanuran loppu. 2000-luvun alussa ajat olivat kuitenkin muuttuneet eivätkä tällaiset ideologiset arviot, venäläisvastaiseksi leimaamisen kuolonsuudelmat, kyenneet estämään tutkimuksen julkaisemista.

Ongelmanahan ei ollut TYT:stä laatimani tutkimus, vaan se, että Suomen ja teologian ylioppilaiden historia ei noudattanutkaan myöhemmin keksittyjä ideologioita. Jotta tutkimus ei olisi ollut ideologisesti tulkittavissa "venäläisvastaiseksi" tai "aitosuomalaiseksi", tutkimustuloksia olisi pitänyt muuttaa ja menneisyydestä kertovia lähteitä olisi pitänyt väärentää tai käyttää vain valikoiden.

Ns. ideologisesti väärää tutkimuksessa olivat sen lähteisiin perustuvat tulokset; se, että autonomian kauden teologian ylioppilaat olivat valtaosin suomenmielisiä ja suomen kielen yliopistollisen käytön eturintamassa. Niin ikään väärää oli, että he muiden tuon ajan ylioppilaiden tavoin he suhtautuivat kriittisesti tuon ajan Venäjään.

Menneen ajan ideologisiin tulkintoihin ei ilmeisesti myöskään sopinut se, että pääosa teologian opiskelijoista tuli alemmistä yhteiskuntaluokista. Teologinen tiedekunta oli opiskelijajoukoltaan yliopiston alaluokkaisin. Kansasta lähteneet ylioppilaat eivät olleetkaan radikaaleja uskontokriitikoita, vaan opiskelivat papeiksi.

Kun Kyyhkynen viettää olemassaolonsa 160:tä vuotta, on aiheellista muistaa, että lehti syntyi sensuurin ja opiskelijoiden kiristyneen valvonnan tilanteessa. Lehden perustaessaan ja sitä tehdessään tuon ajan opiskelijat toimivat itsenäisesti, omaehtoisesti, sensuurijärjestelmän ulkopuolella ja siitä piittaamatta.

On myös hyvä tiedostaa, että tutkimus TYT:n historiasta vuosilta 1853-1918 on olemassa, koska sen julkaisija Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, maamme suurin tiedekustantamo, ei aja menneisyyden idologista sensurointia tai tulkintaa ja koska tutkimuksen julkaisulle antoi vankan tukensa Hannu Mustallio, myöhempi Joensuun yliopiston kirkkohistorin professori.

Tarja-Liisa Luukkanen, dos. TYT:n kunniajäsen
Sääty-ylioppilaasta ensimmäisen polven sivistyneistöön -tutkimuksen tekijä, TYT:n 150-vuotisnäyttelyn järjestäjä (Kansalliskirjasto 2003)

TEOLOGI - LÖYDÄ MYTHOS

Mai Joutselainen
Mythoksen kauden 2013 puheenjohtaja

Uskontotieteilijöistä iso osa on teologeja, mutta teologien edustus uskontotieteen opiskelijoiden ainejärjestössä Mythoksessa on harmittavan pieni. Missä on menty metsään? Humanisti-teologierottelun aika on ohi ja sen tilalle tulisi jo opiskeluaikana rakentaa yhtenäinen uskontotieteilijä-identiteetti, joka olisi tiedekunnista riippumaton. Osana tähän auttaa uskontotieteilijöiden oma ainejärjestö. Pieni ainejärjestö arvostaa uusia jäseniä sekä aktiivisia tekijöitä. Myös vähemmän aktiiviset osallistujat ovat tervetulleita.

Mythos ry. on vuonna 1972 perustettu opiskelijoiden ainejärjestö, joka järjestää moninaista toimintaa jäsenistölleen. Tarjolla on ekskursioita, bileitä, leffailtoja, urheilua sekä BuddhaBareja eli keskusteluiltoja tutkijoiden kanssa, joissa ruoditaan päivänpolttavia uskontotieteellisesti kiinnostavia ilmiöitä ja tutkimuksia. Tietoa saa Mythoksen Facebook-ryhmästä sekä sähköpostilistan välityksellä. Listalle pääsee lähettämällä viestin subscribe Mythos-list osoitteeseen majordomo@helsinki.fi. Listalla ilmoitetaan myös opetukseen liittyvistä ajankohtaisista asioista.

Tällä lyhyellä esittelyllä on selkeä viesti: teologi, tule mukaan Mythoksen toimintaan, olet kaivattu.

PS. Eivät humanistit aina juo punaviiniä, polta röökiä ja puhu sekavia esoteriikasta. Itse suosin valkoviiniä.

TEOLOGINEN HAJATELMA

Juha Leinonen

Paluuta voidaan katsoa useasta näkökulmasta.
Yhtäältä Kristuksen inkarnaatio on paluu, sillä "hän tuli omaan maailmaansa". Toisaalta voidaan katsoa myös Kristuksen toista tulemista. Kolmanneksi, paluuta voidaan katsoa myös kosmisesta näkökulmasta.

Tässä viimeisessä on kyse ikuisesta paluusta; Jumala on luonut maailman, joka on puolestaan luotu olemaan ikuisesti Häntä kohti. Se ei ole luomisen negaatio, vaan Jumalan peilaamista ja seuraamista. Ihmisen olemisessa tämä seuraaminen värittää koko elämää. Se saa moraalisia aspekteja ja intellektuaalisia aspekteja; se pakottaa etsimään hyvyyttä ja totuutta.

Olen vakuuttunut, että hyvyyden ja totuuden etsiminen on osa kaikkien ihmisten olemusta. Omasta vakaumuksestani käsin mielelläni kuitenkin lisään, että on eräs, joka on Hyvyyden ja Totuuden täydellinen kuva.

Anna Hiekkataipale

SUURI JOULUOIVALLUS

On taas se aika vuodesta, kun Facebook täyttyy turhautuneista kuvista, joissa komeilevat kauppakeskuksiin saapuneet punavihreät (pun intended) koristeet. Syksyn viimeiset hommat alkavat olla paketissa ja teologille luonteenomaiset kesätyöhakemukset postissa. Joulu on täällä ja kansalaiset jakautuvat kahteen joukkueeseen; Fiilistelijöihin ja Kuvottujiin.

Olen koko aikuisikäni ollut surkea perinteisen joulun viettäjä. Kaksi joulua viimeisestä seitsemästä olen ollut Afrikassa haahuilemassa. Toiset kaksi haahuilin ympäri Helsinkiä. Yhtenä jouluna söin tortilloja. Yhtenä erosin eks-poikaystävästäni. Vanhempani eivät ole jouluihmisiä, ja olemme jo vuosia sitten päättäneet yhdessä, että joulusta ei sitten tehdä mitään numeroa. Minusta on vaivihkaa tullut Kuvottuja.

Tänä vuonna huomaan muutoksen. Lokakuussa minulle tuli ensimmäistä kertaa aikoihin ikävä sitä fiilistä, kun riisipuuroa syödessä kytätään pilke silmäkulmassa mantelinsaajaa. Sitä fiilistä kun herää joulupäivän aamuna vain laahustaakseen

Minusta on vaivihkaa tullut Kuvottuja.

seuraavat kaksi vuorokautta uudessa pyjamassa. Tätä kirjoittaessa on marraskuun alku, ja olen löytänyt jälleen uuden joulupuolen itsestäni – haluan mennä töihin jouluapulaiseksi, siis keskelle sitä hössötystä ja materian ylivaltaa joka aikaisemmin on saanut minut vaivautuneeksi. Joulukorttien lähettäminenkin kävi mielessä. Olen ollut vähän hämmentynyt siitä, mitä minulle on tapahtumassa ja miksi.

Tietenkin yhtenä ulottuvuutena tähän on se, että pitkästä aikaa elämäntilanteeni sallii minun rauhoittua koko ajatuksen äärelle – parisuhteen suotuisat satamat, kiva asunto ja jotenkuten stabiilit opinnot antavat minulle aikaa pohdiskella niinkin pientä juttua kuin joulu. Pohjimmiltaan tähän kaikkeen on kuitenkin näitäkin ajatuksia yksinkertaisempi selitys: ymmärsin, että joulu on kiva. Kaikki se, mitä jouluun liittyy, on ihan oikeasti kivaa. Tykkään syödä piparitaikinaa ja rosollia. Tykkään pyjamasta ja Budapest-karkeista. Tykkään töpsötellä ympäriinsä ja kuunnella ikivanhaa jouluvinyyliä ja pelata hölmöä tonttupeliä. Ja lahjat! Uudet kirjat ja vähän pieleen mennyt valinta pehmeän paketin osalta! Paketointi! Nämä asiat olivat lapsuuteni jouluissa kaikista parhaita, suorastaan klassikoita. Entiset joukkuekaverini Kuvottujista vihjailevat minun olevan takinkääntäjä ja jengipetturi. He saattavat olla pettyneitä minuun, kun minusta ei tänä jouluna olekaan ehkä halveksimaan sitä. Totta kai fiilistelyni kuulostaa naiivilta ja ärsyttävältä suhteutettuna epätasa-arvoisiin tilanteisiin, joissa monet kohtaavat joulun, ymmärrän sen totaalisesti. Pystyn kuitenkin hahmottamaan jouluun liittyvät surun ja yksinäisyyden tunteet, koska olen ollut samassa jamassa joskus. Se, että kotona irtisanouduttiin joulusta, sai kenties nämä tunteet korostumaan entisestään. En syytä vanhempiani siitä, että he olisivat varastaneet jouluni. Päinvastoin, he saivat minut, vaikkakin muutaman vuoden viiveellä ja vahingossa ymmärtämään, miksi joulusta kannattaa pitää kiinni. Kivoja päiviä ei ole koskaan liikaa.

Isto Peltomäki

Pappiskoululle on tarvetta

Ylioppilaslehden päätoimittaja Vappu Kaarenoja yritti sohaista muurahaispesään. Kaarenoja kirjoitti edellisessä pääkirjoituksessaan otsikolla "Tahdon pappikouluun" teologisen tiedekunnan ja kirkon suhteesta ja väitti sen vaarantavan paitsi tiedekunnan, myös koko yliopiston uskottavuuden: "Kirkon ja teologisen tiedekunnan kohtalonyhteys on selvä, ja se vaarantaa yliopiston tieteellisen uskottavuuden". Tosin, mielenkiintoista kyllä, edellistä sitaattia ei ole Ylkkärin nettisivuilla olevassa versiossa, vaan ainoastaan painetussa lehdessä. Virkkeen puuttuminen netissä olevasta kirjoituksesta on kuulemma vahinko. Uskokoon, tietysti, ken tahtoo. Asian huomannut Vartija -lehti arveli Kaarenojan mahdollisesti ymmärtäneen kirjoittaneensa tyhmyyksiä, mutta kyse tuskin on siitäkään.

On sääli, että edellä lainattu sitaatti on poistettu netissä olevasta kirjoituksesta, koska ensinnä se kiteytti hyvin pääkirjoituksen sisällön ja toiseksi siinä on totta toinen puoli. Kirkolla ja teologisella tiedekunnalla on yhteys, jota toki saa kutsua kohtalonyhteydeksi, jos haluaa olla dramaattinen. Teologinen tiedekunta pätevöittävän koulutuksen, merkittävä osa Helsingin yliopistosta valmistuneista teologian maistereista työllistyy papeiksi ja merkittävä osa tiedekunnan opettajista ja tutkijoista on pappeja. Tästä yhteydestä ei pitäisi joutua valkenemaan eikä sitä tulisi peitellä.

Tutkimuskohde ja se, mihin ammattiin tutkinto pätevöittää, ei nimittäin sinällään määrittele millään tavalla tutkimuksen ja opetuksen tieteellisyyttä. Teologisen tiedekunnan tieteellisestä tasosta kertoo se, että se sai nyt syksyllä ainoana tiedekuntana kaksi Suomen Akatemian huippuyksikköä. Edellä lainattu Kaarenojan sitaatin toinen puoli ei osukaan kohteeseensa. Yliopiston tutkimuksen ja opetuksen tieteellinen uskottavuus ei asetu kyseenalaiseksi sen takia, että käyttäytymistieteellisellä tiedekunnalla on tarjottavanaan koulutus, joka pätevöittää opettajaksi. Opettajaksi ja papiksi pätevöittävän koulutuksen ero tosin on siinä, että opetusministeriö säätelee opettajankoulutuksen sisältöä ja siten yhden käyttäytymistieteellisen tiedekunnan tarjoaman tutkinnon sisältöä, mutta kirkolla ja teologisella tiedekunnalla ei samanlaista sidettä ole. Kirkko ei voi päättää teologisen tiedekunnan papiksi pätevöittävän koulutuksen sisällöstä, vaan ainoastaan tutkinnon vähimmäisvaatimuksista ja oppiainekohtaisista opintopistemäärävaatimuksista. Ja niin kuuluukin olla.

Kaarenojan kirjoitus paljasti kuitenkin jotain oireellista teologisen tiedekunnan ja kirkon välisestä suhteesta. Kaarenoja kirjoitti kuinka teologian opiskelijoille ilmoitettiin piispa Björn Vikströmin tulevan tiedekunnalle esittelemään tutkintovaatimusten muutoksia. Teologian opiskelijoille kerrottiin asiasta sähköpostilla, joka oli otsikoitu: "Hyvät teologisen tiedekunnan opiskelijat, piispainkokous on tehnyt päätöksen pappisvirkaan vaadittavasta teologisesta tutkinnosta". Kaarenojan mielestä teologinen tiedekunta näyttäytyy ulkopuoliselle tässä yhteydessä pappiskouluna. Ehkä päätelmä on hieman liioiteltu, mutta on totta, että ulkopuolinen saattaa erehtyä luulemaan kirkon päättävän papiksi pätevöittävän tutkinnon sisällöstä.

Piispa Björn Vikström esitteli piispainkokouksen päättämän muutoksen siitä, että jatkossa opiskelijoilta ei edellytetä kolmen klassisen kielen opiskelua, vaan saisi keskittyä kahteen kieleen ja suorittaa niissä vaadittavat 30 opintopistettä. Lopputulos on kuitenkin se, että jatkossakin opiskelijat keskittyvät kaikkiin kolmeen klassiseen kieleen, koska tiedekunta ei aio tältä osin muuttaa kirkon virkaan pätevöittävän tutkinnon sisältöä. Piispainkokouksen tapa esitellä asia paljastaa hieman siitä, miten kirkko ja piispainkokous sen edustajana suhtautuu pappien koulutukseen.

Piispainkokouksella on – tai ainakin on ollut – oletus, että kirkon virkaan pätevöittävän maisterin tutkinnon tulisi olla riittävä koulutus vihittäville papille. Oletus on siinä mielessä oikea, että totta kai yhteiskunnallisesti arvostettu professio voi rakentua ainoastaan akateemiselle tutkinnolle. Oletus ei ole kuitenkaan oikea siinä mielessä, että voisi ajatella olevan ylopiston vastuulla opettaa kaikkia asioita, joita papilta hengellisen työn tekijänä edellytetään. Teologinen tiedekunta ei voi olla vastuussa papiksi kouluttautuvien opiskelijoiden syvemmästä ymmärryksestä siitä, mitä tarkoitetaan seurakunnalla hengellisenä yhteisönä. Ymmärrys siitä, mitä tarkoittaa, että seurakunta on hengellinen yhteisö, rakentuu ainoastaan henkilökohtaisen kokemuksen ja hengellisyyden harjoittamisen kautta.

Kirkko onkin huolestunut papiksi kouluttautuvien jatkuvasti ohenevasta seurakuntayhteydestä, mikä saattaa olla osoitus kirkon aktivoitumisesta teologian opiskelijoiden hengellisyyden tukemisessa. Päätetyt toimenpiteet eivät vain ole riittävät. Kirkko alkaa vaatia papiksi vihittävältä todistusta seurakunnan toimintaan osallistumisesta, mikä on ihan syystä herättänyt keskustelua "rippikoulukortista". Toisinaan kiihtyneessä keskustelussa ei tosin aina ole nähty syitä todistuksen vaatimisen taustalla. Syyt ovat olemassa ja ilmeiset: papeiksi kouluttautuvien teologian opiskelijoiden tulee entistä syvemmin ymmärtää kirkon uskontulkintaa sekä seurakunnan olemusta hengellisenä yhteisönä ja tätä kautta kasvaa sitoutuneemmin kohti pappeutta. On kirkon vastuulla vastata tähän tarpeeseen ja järjestää asianmukaista koulutusta. Kirkon järjestämälle pappisseminaarille on tarvetta.

USKONTOJOURNALISMIN UUSI AIKA

Kaksi ajatusta

Olli-Pekka Toivanen

Lokakuussa pidetyssä seminaarissa katsottiin vuoroin menneeseen, nykyhetkeen ja tulevaisuuteen. Miten suomalainen sanomalehdistö on kirjoittanut uskonnosta viime vuosikymmeninä, ja missä olisi kehittämisen varaa? Vastauksia haettiin kahden viimeaikaisen tutkimushankkeen, ''Suomalainen uskontojournalismi ja globalisaation haaste'' ja ''Uskonnon ja maallisen diskurssi suomalaisessa mediassa'' tuloksista.

Keskeinen havainto oli, miten vähän uskonnosta kirjoitetaan ilmiönä sinänsä. Esimerkiksi kotimaan uutisoinnissa kirkko on edustanut kansallista instituutiota ja byrokratiaa, muut uskonnot monikulttuurisuutta. Evankelis-luterilaisuutta ei käsitellä niinkään uskontona, ja suomalaisen kulttuurin uskonnollisen pohjan esiintuominen on lähes tabu. Ulkomaan uutisoinnissa asia on päinvastainen: poliittiset konfliktit ja terrorismi selittyvät uskonnollisesta kontekstista käsin.

Suomalaisessa uskontojournalismissa vallalla olevien monikulttuurisuuden ja maallistumisen näkökulmien on puolestaan katsottu harhaanjohtaneen julkista keskustelua. Nämä teemat yhdistyvät jokakeväisessä Suvivirsi-debatissa, jossa perinteinen laulun asemaa ravistellaan vähemmistöuskontojen tai uskonnottomien suvaitse-misen varjolla. Todellisuudessa keskustelua ylläpitää lähinnä pieni vapaa-ajattelijoiden joukko, eikä asialla ole merkitystä muille uskontokunnille.

Tekstin lopuksi vielä ylimääräinen kaneetti, jonka toivoisi tavoittavan kaikki mahdollisesti journalismiin kallellaan olevat teologit. Kotimaa24.fi- sivustolla Seppo Heinola kommentoi seminaariin liittyvää uutisointia: ''On kirkon onni, etteivät lehti-ihmiset tunne teologian todellisia ongelmia. Oikeasti pahat kysymykset jäävät tekemättä.'' Challenge Accepted?

Terhi Hannola

Helsingin Sanomain säätiön sekä Helsingin -, Turun -, ja Tampereen yliopiston järjestämässä Millaista uskonnollista maisemaa media maalaa? -seminaarissa todettiin, että kolmasosa tämän päivän uskontojournalismista käsittelee islamia. Lienee vain lyhyen maininnan arvoista, että islam-artikkelien kuvista jää mieleen lähinnä mieltään osoittavat miesislamistit tai päästä varpaisiin hunnuttautuneet naiset. Suomalainen arkipäivän islam unohtuu taka-alalle, jolloin heikohkolla median- ja uskonnonlukutaidolla varustetun lukijan mielikuva islamista jää ''eihän mekään aleta heitellä käsikranaatteja jos Jeesuksesta piirretään pilakuva!'' –tasolle.

Islam yksinään ei puhuta. Seminaari päätetään paneelikeskusteluun, jossa sivutaan Suvivirttä. On suomalaisia, jotka haluavat poistaa virren ja muun uskonnollisvivahteisen toiminnan koulujen juhlista kokonaan, sillä sen koetaan olevan monikulttuurisuuden kunnioituksen vastaista toimintaa. Toisaalla virren laulaminen nähdään perinteen ylläpitämisenä, jonka vuoksi se ansaitsee ehdottomasti juhlapaikan.

Nyt tarkkana. Ettei joku vaan ottaisi tästä itseensä. Emmehän ''me'' halua ketään käännyttää. Mutta onko kyse todellisesta vaarasta? Tiedusteliko kukaan kantaa aiheeseen muslimeilta tai muilta vähemmistöiltä itseltään?

Eräs neljästä panelistista, juristi Muhammed Husein, niin ikään kummastelee, miksi suomalaiset koettavat niin kovasti estää vähemmistöjä tutustumasta omiin juhlaperinteisiinsä. Sarkastisesti Husein vielä lisää ''suomalaisten uskonnon'' olevan toki ''kovin houkutteleva'', joten käännytysvaaran takia on syytäkin pitää tuntosarvet pystyssä. Yleisössä naurahdetaan hermostuneesti.

Minua ei naurata enkä edes hermostu, mutta lienee epätodennäköistä, että kovin moni vähemmistöön identifioituva alkaa tosissaan puolustaa perinnejatkumoa kulttuurikylvyn nimissä. Suvivirsi taitaa olla monelle melko yhdentekevä. Joka tapauksessa: toisten huomioon ottaminen on varsin suotavaa, mutta nöyristelyä ei kaivata puolin eikä toisin. Mielestäni virsidilemmaa paisutellaan. Moniarvoisuuteen pyrkivän yhteiskunnan haasteet ovat paljon arkipäiväisempiä, kuin kerran vuodessa toistettava veisu. Ja siihen, minkä kaltaisiin ongelmiin härkäpäisesti tartutaan, voivat journalistit halutessaan vaikuttaa.

''Millaista uskonnollista maisemaa media maalaa?'' 7.10.2013. HS–säätiön ja Helsingin, Tampereen sekä Turun yliopiston yhteinen seminaari.

Onko **videopeleissä** teologiaa?

Tuomas J. Salo

Joni Suvanto suunnittelee työkseen pelejä firmassa nimeltä Rovio. Keskustelimme pelinkehittäjän arjesta ja ongelmista, pelialan trendeistä sekä uskontodialogista videopeleissä. Samalla joimme hyvää olutta. Tässä pieni ote keskustelustamme:

Tuomas: Joni Suvanto, kuinka päädyit alalle?

Joni: Hain Helsingin Adultassa pelikoulutukseen. Alun perin olin suuntautunut graafikoksi, mutta koulutuksen aikana tutustuin uusiin ihmisiin, joiden kanssa sitten tein projekteja. En oikeastaan oppinut uusia asioita, mutta sain alalle oikeita kontakteja. Hain Digital Chocolate -nimiseen pelifirmaan harjoittelijaksi ja sain jalan oven väliin. Siellä työskentelinkin seitsemän vuotta, kunnes Helsingin toimisto suljettiin. Onneksi Helsingissä kaikki pelinkehittäjät tuntevat toisensa, minkä takia pääsinkin nopeasti Roviolle töihin.

T: Minkälainen työrutiinisi on?

J: Minulla on joustava työaika; tulos ratkaisee. Joka päivä kokoonnutaan keskustelemaan siitä, mitä eilen tehtiin, mitä tänään pitäisi tehdä, ja onko tiimillä ongelmia, joihin tarvittaisiin apua. Käytännön design-työ on oikeiden ratkaisujen löytäminen. Koetan siis keksiä, minkälaisia ratkaisuja peli vaatii.

T: Onko sinulla luovaa vastuuta, eli pitääkö sinun keksiä, mitä ollaan nyt tekemässä?

J: On, on. Yleensä se on tiimityötä, mutta se on suunnittelijan vastuulla, onko peli lopulta hauska. Tiimin kaikki ideat otetaan kuitenkin vastaan ja kuunnellaan. Ideoita pitää sitten vain kerta toisensa jälkeen kokeilla ja arvioida. Paperilla idea voi näyttää vaikka kuinka hyvältä, mutta todellisuus selviää vasta sitten, kun sitä lähtee tekemään. Luova työ on vähän sellaista, ettei aina pysty vaikuttamaan siihen, mitä siellä pään sisällä tapahtuu. Pelaaminen ja avoin mieli uusien pelien suhteen auttaa. Huonoja pelejä on ikävä pelata, mutta niistäkin usein oppii, mitä ei kannata tehdä.

T: Miten jokapäiväisessä työssä saa pidettyä kiinni työmotivaatiosta ja siitä, että on edelleen kiinnostunut omasta työnäystä?

J: Se pitää ajatella vähän työnäkin. Aina projektin alussa on todella paljon motivaatiota, kun pääsee tekemään ja testailemaan uutta. Jossain vaiheessa projekti muuttuu siten, että alkaa olla selvää, mitä ollaan tekemässä. Siitä alkaa sitten yksityiskohtien säätäminen, eli kirjoitetaan, testataan ja korjataan bugeja. Se käy jo oikeasta työstä. Siitä ei kukaan suunnittelija tykkää, mutta kaikki sitä joutuvat tekemään.

T: Minkälaisia hyveitä ja paheita pelinkehittäjä joutuu erityisesti tarkkailemaan työssään?

J: Ala on aika intohimoinen, joten helposti jää tekemään pitkää päivää erityisesti, jos aikataulut pettävät. Varsinkin 90-luvulla ja 2000-luvun alussa vain harva pysyi pelialalla viittä vuotta pitempään. Monet paloivat loppuun ja vaihtoivat alaa. Uusilla työntekijöillä on valtava into tehdä, jolloin usein unohtuu vapaa-aika ja oman sielun hoitaminen. Tämä on varmaan se juttu, jota pelialalla työskentelevä joutuu katsomaan, eli että osaa myös jarruttaa.

T: Entä kokeneemmilla pelinkehittäjillä?

J: Pelinkehittäjän täytyy jatkuvasti tehdä työtä ''tullakseen ulos omasta laatikostaan''. Se, että tekee pelejä itseään varten on indie-kehittäjien juttu. Isossa firmassa täytyy olla hyvin käyttäjäkeskeinen.

T: Onko sinulle pistänyt silmään, että peleissä olisi käsitelty teologisia aiheita?

J: Monissa peleissä esiintyy uskontoja – tosin pintapuolisesti. Kirjoittamaton sääntö on, että muun muassa uskonnosta ei peleissä puhuta tarkemmin, ellei peli ole juuri sitä varten. Ihmiset loukkaantuvat uskonnollisesta dialogista hyvin helposti, ja lopettavat sitten pelaamisen. Tätähän ei pelinkehittäjä missään nimessä halua.

T: Ovatko uskonnolliset symbolit siis peleissä useimmiten päälle liimattuja ja pinnallisia?

J: Kyllä useimmiten. Esimerkiksi jos pelissä on hautausmaa, niin siellä on usein myös risti. Joissain seikkailupeleissä se on sitten isompi osa tarinaa. Nyt ei tosin tulee yhtäkään peliä mieleen, joissa sitä käsiteltäisiin valtavasti. Toisaalta ei tule mieleen sellaisiakaan, joista uskonnolliset symbolit olisi selvästi poistettu. Kauhupeleihin taas saatetaan ottaa uskonnoista uhkaavia ja pelottavia puolia. Monissa historiallisissa strategiapeleissä käsitellään uskonnon historiallisia muotoja varsin tarkasti vaikka historiallisten henkilöiden kautta.

T: Tuntuu kuitenkin siltä, että teologia ja pelit eivät oikein kohtaa toisiaan. Kenties länsimaisessa kulttuurissa uskonnosta on muutenkin vaikea puhua, ja uskonnollisuus on lokeroitu yksityisasiaksi.

J: Se on varmaankin niin. Ihmisten asenteissa on se juttu. Haluaisin nähdä isoja pelejä, joissa otetaan enemmän kantaa asioihin niin, että olisi jotain muutakin kuin seksismiä ja väkivaltaa. Tietysti on poikkeuksiakin. Minusta myös tuntuu, että koko skene on muuttumassa tässä suhteessa. Luulen, että seksismistä ollaan vähitellen irtautumassa, mutta väkivalta ei varmaankaan lähde mihinkään.

Jäimme vielä pohtimaan asiaa, mutta emme päässeet pidemmälle. Päädyimme lopulta samaan junaan.

Edustalla Lauri Makaroff ja kuudentena Viljami Vaarala. Kuva: Eetu Linnankivi

Soita sitä menevää musiikkia valkoinen poika

Teksti - Heidi Rautalahti

Laulaja Lauri Makaroff virnistää ja nyökkää: "Sanoisin olevamme asiallinen poikabändi", "Joo olemme Suomen One direction - meneeks tää kaikki nyt lehteen", nauraa Viljami Vaarala, kahdeksanhenkisen yhtyeen basisti. Synkronoidut discolanteet eivät ole soittajille vieraita, yhdistäähän funkbändi Get Me esiintymiseensä myös koreografiaa. Pelkkä soittaminen ei riitä. "Haluamme tuoda näyttävää livemusiikkia yleisölle ainaisten dj-settien haasteeksi", jatkaa Lauri. Sibelius-lukio, pitkä ystävyys ja rytmimusiikin taju yhdistävät jo vuonna 2010 aloitellutta bändiä. "Meille ei oikein löydy kilpailijaa Suomesta. Tietysti on Eternal Erection, jota fanitan, ikäeroa kuitenkin on se 30 vuotta. Ehkä päätyisimme yhteiskeikalle, " vastaa Lauri, myös kirkkohistorian opiskelija. Osa bändiläisistä opiskelee, osa vasta hakee opiskelupaikkaa. Viljami, bändin tuorein jäsen, toivoo saavansa viestinnänalan paikan, mutta kaikki soittavat bändissä musiikin takia. Bändi ei kaihda tavoitetta kivuta aina suuremmille lavoille. "Nousimme esiin vuonna 2010 Kasistar bändikilpailussa. Wallu Valpio sanoi tuolloin, että hankkikaa fonisti. Tämän lisäksi bändiin liittyi myöhemmin myös trumpetti. Siitä lähtien olemme soittaneet aina Valpion Henry's Pubin pikkujouluissa ja esimerkiksi viime keväänä Hyy:n Vappualliansissa. Tarkoitus on aloittaa funkbuumi", Lauri kertoo. "Me ei myydä folkille sielua", Viljami heittää. "Kiinnostuin funkysta juuri old school hiphopin ja räpin kautta. Saatanpa bändin biiseissä vetää räppiosuuksiakin. Katuräppiä olen tehnyt enemmän nimellä Mc Wuppe", hän jatkaa.

Get Me nauhoittaa nyt pitkäsoittoa keväälle ja julkaisee ensisinglen "Love Professional". Biisit ovat syntyneet Laurin sävellystyöstä. "Sanoitukset kertovat yleisestä hyvästä menosta, mutta niissä saattaa olla syvempikin piilomerkitys", teologi myhäilee.

Get Me Kyyhkysen 160-vuotisjuhlissa Ravintolalaiva Wäiskissä 4.12.2013
Get Me www.getme.fi

NÄIN MEILLÄ BELGIASSA

- kulttuurishokki Keski-Euroopassa

Teksti - Milla Purosalo, Leuven, Belgia

Helsingin teologisessa tiedekunnassa opiskelevana tottuu tiettyihin oletuksiin. Esimerkiksi keskiverto teologian opiskelijan ajattelee olevan parikymppinen, suomalainen luterilainen. Oletettavasti hän on maallikko, papiksi pääsemiseen kun tarvitsee teologian maisterin koulutuksen. Täällä Belgiassa kansainvälisen ohjelman kursseilla lähtökohta on hyvin erilainen: maisterikurssseilla kurssikaverit muodostuvat pääosin intialaisista ja afrikkalaisista katolisista papeista ja nunnista. Skandinaavina, blondina, parikymppisenä, protestanttina ja tulevana naispappina saa todella tuntea itsensä outolinnuksi. Etenkin, kun monille täällä protestantismi tarkoittaa samaa kuin fundamentalismi.

Mitä opiskeluun tulee, ainakin tulen tänä vuonna oppimaan paljon. Luentojen sisällössä katolinen painotus on vahva ja siksi suomalaiselle periluterilaiselle haasteellinen – kanonisen lain ja paavin kiertokirjeiden tuntemus kun tulee usein oletuksena. Onneksi Wikipedia pelastaa. Myös opetustyyli poikkeaa tottumastani. Opettajat ilmaisevat omat näkemyksensä hyvin voimakkaasti samalla, kun varoittelevat omien mielipiteiden lausumisesta eräistä sosiaalieettisistä kysymyksistä. Opiskelijoiden erilaisten kulttuuritaustojen ansiosta keskustelut ovat kultaa.

Opiskelijalounaan kohdalla Belgia-stereotypiat pitävät paikkaansa. Siihen nimittäin sisältyy rajoittamaton määrä ranskalaisia, mutta – Unicafeen tottuneen kauhistukseksi – ei lainkaan salaattia. Juomana voi tavallisen veden sijaan nauttia esimerkiksi viiniä tai olutta.

Paikallisia opiskelijoita luonnehditaan usein melko samalla tavalla kuin suomalaisia, hiljaisiksi ja syrjäänvetäytyviksi - mikä pitää paikkansa. Hämmentävintä heissä kuitenkin on heidän itsenäisyytensä taso – sen puute. Flaamiopiskelijat asuvat opiskelija-asunnoissaan ainoastaan sunnuntain ja perjantain väliset yöt ja katoavat vanhempiensa luokse joka viikonloppu tyhjentämään jääkaapin ja pesettämään pyykkinsä. Monet vanhemmat maksavat opiskelevien lastensa vuokran ja puhelinlaskun.

Kaksi tuhatta kilometriä kuulostaa pitkältä matkalta, mutta tehdessään sen Euroopan rajojen sisäpuolella kuvittelee helposti eurooppalaisen yhtenäiskulttuurin huolehtivan siitä, että asiat sujuisivat suurin piirtein samalla tavalla kuin Suomessa. Näin minäkin kuvittelin. Hieman pintaa syvemmälle katsottuani huomaan kuitenkin, etteivät asiat ole näin mustavalkoisia. Maassa maan tavalla, oli Euroopan Unioni tai ei. Parin kuukauden kokemuksella voin vain todeta: Belgia, olet niin outo! Mutta jo nyt olet antanut minulle unohtumattomia kokemuksia. Loving my life in Leuven!

Milla Purosalo ja brysseliläinen vohveli. Kuvan otti belgialainen prinssi.

Viisauden lähde - yliopiston Leuvenin kaupungille lahjoittama patsas, jota pidetään leuvenilaisen opiskelijan symbolina: "opiskelija" kaataa päähänsä viisautta Stella Artois'n tuopista. Kuvan otti kirjoittaja.

Faksi, punk ja Jeesus

Teksti: Matias Koponen - Kuva: Sofia Lomakka

Olipa kyseessä sitten teknologia, musiikki tai uskonto, vanha jatkaa usein rinnakkaiseloa uuden rinnalla.

Faksilaite on jatkanut elämäänsä, vaikka sen on povattu häviävän tuotannosta ainakin viimeisten kymmenen vuoden ajan. Vaikka on käytännöllisimpiäkin tapoja lähettää dokumentteja, faksi on edelleen täällä. Laite perustuu idealle, että puhelinverkon välityksellä lähetetään dokumentteja, jotka tulostuvat identtisinä kopioina vastaanottajan faksilaitteessa. Faksin voi lähettää esimerkiksi Rikhardinkadun kirjaston lainaustoimistosta, hintaan 1,00 € / lähetetty sivu. Samoin Helsingin Akateemiseen kirjakauppaan voi lähettää faksitilaukset.

Kuuntelin taannoin John Clarkin esittämän kappaleen Jesus´ Fax Machine, jonka sanoma kietoutuu faksitematiikan ympärille. Lyriikoissa Jeesus on liikemies, joka lähettää faksiviestejä muun muassa lastenkoteihin. Jeesus tulee nykyaikaan uudestaan Jumalan poikana, joka kommunikoi ihmisten kanssa faksiviestien välityksellä. Nykypäivänä kommunikaatio on välillisempää, koska olemme vähemmän toistemme kanssa kasvotusten tekemisissä. Brittiartisti Morrisey toteaa sarkastisesti Guardian-lehden 22/5/2009 haastattelussa: "Faksi on kätevämpi kuin puhelin, koska sinun ei tarvitse puhua".

Kuten Jeesus, niin myös punkmusiikki on ajaton ilmiö, joka kiehtoo ihmisiä. Graafiset novellit myyvät hyvin tällä hetkellä ja supersankarit kiinnostavat ihmisiä. Tänä keväänä New York Timesin bestselleriksi nousi graafinen novelli nimeltä Punk Rock Jesus, jonka on piirtänyt ja käsikirjoittanut Sean Murphy. Teemana novellissa on tosi-tv -sarja, punkmusiikki ja Jeesuksen toinen tuleminen kloonattuna versiona. Novellin Jeesus kloonataan Torinon käärinliinan veritahroista otetun DNA:n avulla. Sama temppu toistuu usein fiktiivisessä kirjallisuudessa ja esimerkiksi The Outer Limits -televisiosarjan jaksossa The Shroud.

Murphyn novellissa klooni Jeesus perustaa teini-iän angstin innoittamana punkbändin ja lähtee sotaan hänestä luotua perinteistä hurskasta mediakuvaa vastaan. Liekö Murphyn tarkoituksena arvioida kriittisesti mediaan ja medialisaatioon liittyviä ilmiöitä. Punk on kapinaa ja historiallinen Jeesuskin asettui aikanaan vallitsevia käsityksiä vastaan ja lähti luomaan jotain aivan uutta.

Käyttipä Jeesus viestintään sitten faksia tai musiikkia, ajattelin mennä kohta lainaamaan pari kirjaa Rikhardinkadun kirjastosta ja lähetän samalla isälleni Hyvää Isänpäivää -faksin.

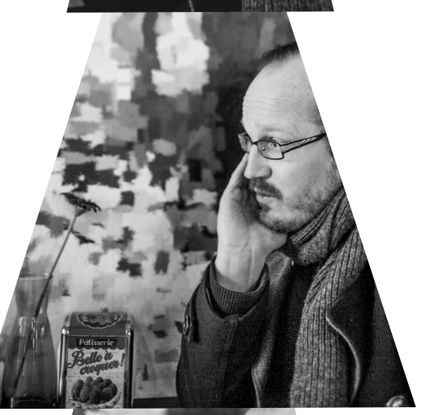

NARRIN PESTI

Teksti: Tiia Orpana - Kuvat: Eetu Linnankivi

''Jokaisen papin saarnan tulisi olla loukkaus maailmassa vallitsevaa status quota vastaan'', julistaa kohahduttavana sanankäyttäjänä tunnettu **Kai Sadinmaa**, jonka ylle on julkisuudessa levitelty radikaalipapin kaftaania. Sadinmaan mielestä kirkon on otettava maailmassa taiteilijan, jopa narrin rooli paljastaakseen illuusioita, joiden kätkeminen kannattelee aikamme uhrimenoja. Kirkossa kaikuvan politiikan on perustuttava puolueiden sijaan evankeliumiin, joka merkitsee Sadinmaalle kokonaisvaltaisen vapautuksen ilosanomaa. Tällainen vapautuksen teologia sulkee sisäänsä koko todellisuuden, niin syntiensä maahan painamat ihmiset kuin rakenteillaan pahuutta valavan yhteiskunnan. Eikä uskottavaa vapautuksen teologiaa tehdä vallanpitäjien talutusnuorassa: ''Kirkon ainoa valta on sen vallattomuus.''

Sadinmaalle kaikki, mitä Jeesus Raamatussa tekee tai sanoo on poliittista. Poliittisuutensa Jeesus näytti ennen kaikkea järisyttämällä kohtaamansa yksilön kautta yhteiskunnan ylläpitämiä syrjäyttäviä rakenteita. Siksi myös tämän päivän kirkon on oltava suolana maailmassa, eli taisteltava väsymättä syrjäyttämistä vastaan. Kirkon ehdoton tehtävä on muistuttaa kaikin tavoin jokaisen ihmisen arvokkuudesta. Vaikea kysymys onkin se, kuka rakastaisi syrjäyttäjää. Sadinmaan ratkaisu on kutsua hänet mukaan Kristuksen seuraajien ristisaattoon. ''Kiellä itsesi ja ota risti on äärimmäisen poliittista puhetta, koska ristin ottaminen on sitä, että asettaa itsensä alttiiksi yhteisöstä ulos sulkemiselle'', hän toteaa.

Rikkaista on helppo tehdä saarnatuolissa ja barrikadeilla synnin pesäkkeitä ja väistää näin oma vastuunsa lähimmäisten ja luonnon pahoinvoinnista. Ketä nämä rikkaat ovat? Sadinmaan mukaan kyse ei ole niinkään tietystä tulotasosta vaan asenteesta. Rikkaus sitoo ihmisen energiaa, ahdistaa ja vie kauemmas elämän ytimestä. ''Jumalan valtakunta on köyhien, koska ihminen on köyhänä ollessaan ehkä paljaimmillaan'', Sadinmaa pohtii. Rikas elää omaisuuttaan yhä tiukemmin varjellen ja sen menettämistä peläten, vaikka omaisuuden kanssa tulisi elää kuin sitä ei olisikaan. Kirkon tulisi Sadinmaan mielestä kohdistaa terävin kritiikkinsä toisten kärsimyksestä hyötyjiin – myös itseensä muun muassa epäeettisestä sijoitustoiminnasta hyötyjänä.

Sadinmaa kokee, että kirkko elää kriittisyyden sijaan kosiskelusta. Koska saarnat ja toimintamuodot sovitetaan kirkonpenkkien kuvitteellisten mummojen mukaan, sorrutaan viihteellisyyteen, onnellistuttamiseen ja lopulta sanoman totaaliseen häivyttämiseen. Sadinmaa arvelee, että kirkkoväki mummoista lähtien kaipaisi nimenomaan merkitystä elämäänsä, ei pinnallista ''happening-teologiaa''. ''Kyse on kuitenkin elämästä ja kuolemasta!'', hän huudahtaa. Kutsu uudenlaiseen rehellisyyteen Jumalan edessä koskee kaikkia: ''Loppujen lopuksi ei ole kysymys siitä, että vaihdetaan hallitusta, vaan että joudumme taistelemaan oman ahneutemme, omaan napaan tuijottamisemme, kuolemanpelkomme ja rajallisuutemme kanssa – tähän evankeliumi meitä haastaa.''

Uusi merkityksellisyys voi löytyä kahmimisen sijaan luopumisesta, joka vaatii uskallusta sekä yksilöiltä että kirkon kaltaisilta yhteisöiltä. ''En tiedä, voiko kirkko olla merkkinä muuten kuin marginaalissa'', Sadinmaa tunnustaa. Hän näkee merkkinä olemisen etenkin siinä, että kirkolla on oltava rohkeutta jarruttaa ajoissa ja olla menemättä mukaan olemassaolotaisteluun, jota kilpailuyhteiskunta kylvää. Kiusallinen kysymys on se, mille työalueilleen köyhtyvä kirkko kohdistaa leikkauksensa. Sadinmaa olisi valmis luopumaan kirkon työntekijäkeskeisyydestä ja yhteiskunnallisista tehtävistä, joita yritetään vierittää sen kontolle hyvinvointivaltion rapauttamisen myötä. Köyhtyminen on Sadinmaan silmissä kuitenkin kirkolle tarpeellinen ja tervetullut mahdollisuus. Jäsenkato on paljastanut hukassa olemisen sekä muodon että itse substanssin suhteen, mutta kotimatka on valaistu tie: ''Voitaisiin kokeilla sitä evankeliumia välillä.''

Näkökulma:
Pelastus löytyy vapaasta markkinataloudesta

Teksti: Ella Luoma

Vaikka kyseessä olikin Yhdysvaltojen sisäpoliittinen kriisi, olin odottanut että maan budjettikriisistä olisi meuhkattu enemmän myös Suomen mediassa. Neuvottelut uuden budjetin aikaansaamiseksi Yhdysvalloissa olivat pitkään jäässä, koska budjettiin oli sisällytetty rahat presidentti Barack Obaman terveydenhoitouudistukselle. Yhdysvaltojen poliittinen oikeisto vastusti uudistusta. Erityisesti sitä vastaan hyökkäsi Teekutsuliike, joka on pieni, mutta sitäkin aktiivisempi poliittinen toimija. Ja loistava esimerkki siitä, kuinka uskonto ei todellakaan ole siirtynyt yksityiselle sektorille.

Teekutsuliike syntyi vuonna 2009 eräänlaisena melko organisoimattomana vastareaktiona Obaman johtamille poliittisille uudistuksille, kuten hallituksen pelastuspaketeille. Erityisesti niin sanottu Obama Care, jonka tarkoituksena on uudistaa julkista terveydenhuoltoa Yhdysvalloissa, on herättänyt vastustusta. Ruohonjuuritasolla TeaParty.org on ollut olemassa jo vuodesta 2004 ja se kuvailee itseään ryhmäksi huolestuneita amerikkalaisia, jotka haluavat kantaa ylpeästi Bostonin teekutsuliikkeen perintöä. Sitä he eivät kuitenkaan tee.

Bostonin teekutsuliikkeessä vuodelta 1773 oli kyse väkivallattomasta poliittisesta protestista, jossa amerikkalaiset halusivat itsenäistyä brittihallinnosta. Tee oli Iso-Britannian korkean veron alainen tuote, joka edusti sortohallintoa. Sitä boikotoitiin hetkellisesti. Tämän päivän Teekutsuliike vastustaa myös verotusta Yhdysvalloissa, mutta siihen yhtäläisyydet päättyvätkin. Se vastustaa myös hallituksen kontrollia markkinataloudesta ja pyrkii vähentämään julkisen sektorin palveluita. Ne mielletään kommunistisiksi ja epäamerikkalaisiksi.

Teekutsuliike kuvailee itseään amerikkalaisten arvojen puolustajaksi, joka nojaa perustavanlaatuiseen juutalais-kristilliseen perinteeseen. Ja, kuten Yhdysvaltojen kristilliselle oikeistolle on tyypillistä, jossakin määrin myös premillenialistiseen ajatteluun, jonka mukaan Raamatun tuhatvuotisen valtakunnan ja Jeesuksen toisen tulemisen uskotaan tapahtuvan äkisti ja yllättäen todellisille uskoville, jotka temmataan taivaaseen. Maailmassa jylläävät siis selkeästi hyvä ja paha, joista pahaa edustaa yhä edelleen kommunismi. Siitäkin huolimatta, että Neuvostoliitto kuoli ja kuopattiin jo vuosikymmeniä sitten. Pelastus löytyy vapaasta markkinataloudesta.

Ennen toista maailmansotaa Yhdysvalloissa syntyi Social Gospel -nimellä kulkevaa ruohonjuuritason kristillistä toimintaa, jota väritti postmillenialistinen maailmantulkinta. Se perustui ajatukselle siitä, että ihmiset rakentaisivat tuhatvuotisen valtakunnan itse maan päälle. Tällaista ajattelua horjuttivat rankasti toinen maailmansota, atomipommien pudottaminen ja kylmä sota. Siirryttiin vahvaan vastakkainasettelun aikakauteen, joka näyttää jälleen kärjistyvän 2000-luvun Yhdysvaltojen politiikassa.

Teekutsuliikkeen poliittinen siipi junnasi budjettineuvotteluja 17. lokakuuta saakka, jolloin sen kuitenkin oli pakko luovuttaa. Yhdysvaltojen velkakattoa päästiin jälleen nostamaan, eikä maan talous ajautunut kriisiin. Niin olisi kuitenkin voinut käydä.

TEOLOGIHABI

Teologit pitävät raamattuseuroja ja rukoilevat ennen luentojen alkua. Teologit pitävät yliopiston villeimmät bileet ja ovat aina päissään. Tiedekunnalla puhutaan maailmanlopusta, kuolemasta ja omasta henkilökohtaisesta vakaumuksesta.
Jokaisesta teologista tulee pappi. Eikä edelleenkään pappisliiton jäsenkortilla saa AlePubista alennusta. Kuulostaako tutulta?
Teologeista liikkuu kaikenlaisia huhuja, jopa Suomen mediassa tiedetään, että joka kymmenes teologi on biseksuaali.
Onneksi Kyyhkynen otti selvää, millainen on tämän päivän teologi ihan oikeasti on. 242 vastausta puhuu puolestaan.

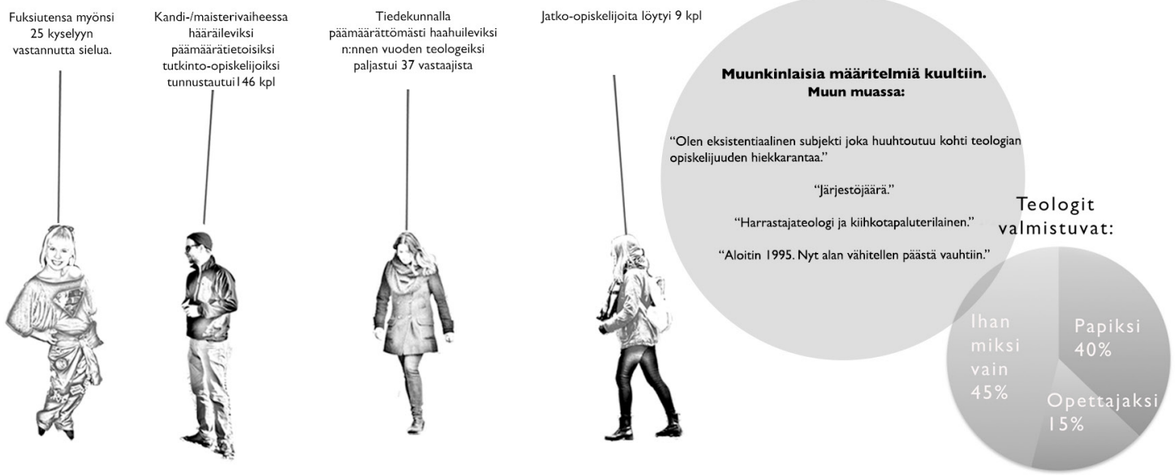

Vastaajien pääainejakauma:

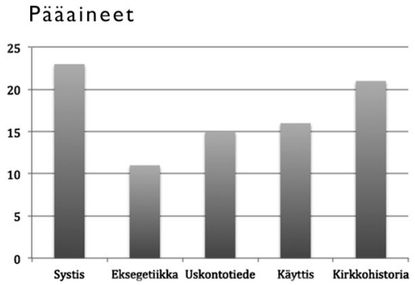

Vaan mitä mieltä teologit ovat Jeesuksesta?

-Mun sankari ja esikuva suurena kapinallisena. Rakastan!
-Huipputyyppi! Saa kaivamalla kiven alta etsiä samanlaista uhrautuvaisuutta nykypäivän älypuhelinzombeista.
-Uuden liiton paras päivitys.
-Angstinen huomiohuora ja tyhjänpuhuja, jokseenkin. kammottava zombie ja mahdollsiesti roomalaisten salajuoni.
-Jätän pohdiskelun Juha Leinoselle.
-Historiallinen henkilö, josta tulee jostain kumman syystä kuultua yliopistolla joka päivä jotakin.
-Jeesus on syy lähteä aamulla kouluun.
-Samaa mieltä kuin kirkkokin.
-Sais joskus soittaa takasin.
-Suuri(n) messiaaninen vallankumousjohtaja.
-Siis Nasaretilaisesta vai Kristuksesta?
-Kuka systematiikko tän kysymyksen on laatinut?

Uskonnollinen identtiteetti:

Muita luokitteluja:
Ortodoksi
Katolilainen
Körttі
Agnostikko
Kaikkea-kivaa-kaikille-uuspakana
Postmoderni maailmankansalainen
Liberaali hipsteriuuskarismaatikko
Anarkokristitty
Yksi niistä, jotka eivät koskaan päässeet yli riparista
Kivaa-Luojan-luoduille –luterilainen
Taizéläis-bonaventuralainen fransiskaanikörtti
Vain-vähän-kivaa-kaikille-liberaali
Pohjois-Karjalan kiroilevainen
Vanhakirkollinen jäärä
Armon kerjäläinen
Skolastikko
Luterilainen herätysliikeliberaali?

70 prosenttia vastanneista myönsivät kiinnostuksena **politiikkaa** kohtaan.
Mutta vain 18 prosenttia kuului johonkin poliittiseen järjestöön.

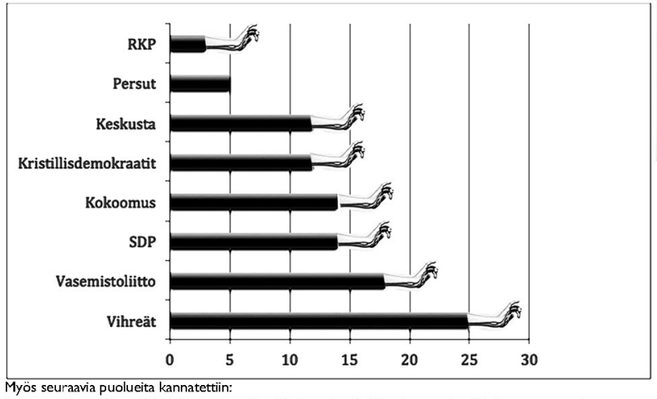

Myös seuraavia puolueita kannatettiin:
Piraattipuolue , Muutos2011, Ihmisen puolue, Ninjapuolue, Rakkauden puolue, "Hallintomuotona kannatan enemmän teokratiaa kuin demokratiaa." Erään vastaajan mukaan, "Puoluepolitiikka on niiiiiin 1900-lukua."

Tätä teologi töllöttää töllöstä:

Greyn anatomia
Pretty Little LiarsUusi päivä
How I Met Your Mother (Ensisilmäyksellä)Game of Thrones Uusi Sherlock
Big Bang Theory (Rillit huurussa)
Downton Abbey True Blood In Treatment
Gossip Girl Lähiöunelmia South Park Glee
Emmerdale House Supernatural Vain elämää
Pasila Once Upon a Time (Olipa kerran)
Newsroom The Wire American Horror Story
Boardwalk Empire Solsidan Mad Men Frendit
Breaking Bad Rev. (Panta kaulassa) Pokka Pitää
Salatut elämät Modern Family (Moderni perhe) Doctor Who

Omituisimpia kysymyksiä, joihin teologit ovat törmänneet:

-Kuuluvatko papin liperit kouluvaatetukseenne?
-Mitä mieltä olet Ku Klux Klanista?
-Miten siunlainen nuori nainen voi istua tällaisessa räkälässä noin -kännissä ja opiskella papiks?
-Voisitko kertoa mulle jonku elämänfilosofian, joka tiivistää niinku kaiken?
-Saatko harrastaa seksiä?
-Tarkottaako se, että Maria oli neitsyt, että Jeesus ei koskaan nussinut sitä? -- Mitä, eikö ne ollukaan naimisissa?
-Miten susta voi tulla pappi kun sä oot noin kaunis?
-Uskotko, että meidät on predestinoitu tapaamaan täällä tänään?
-Mitä mieltä sä oot tosta markkinataloudesta noin niin ku teologina?
-Onks toi siveysvyö?
-Ai opiskelet teologiaa. Tuleeks susta siis joku insinööri?
-Kun nyt sitten luet papiksi, niin voitko järjestää Suomeen herätyksen?
-Mikset alkanut maallikkosaarnaajaksi?
-Saako kristityt harrastaa seksiä muussa kuin lähetyssaarnaaja asennossa?
-Kai te ootte siel teologises käyny jotenki läpi sitä katolisen kirkon pedofiliaa niinku teiän ammatti-identiteetin kannalta?
-Naapurissani oli videovuokraamo, jossa asioin säännöllisesti.
-Opiskelijakortti jäi kerran kotiin ja vakuutin olevani opiskelija. Myyjän kysymystykitys oli: "Mitä alaa? Luettele 10 käskyä."
-Teologeja on kuulemma kahdenlaisia, kumpi sinä olet?
-Uskonnollinen absolutisti hihhuli vai rennosti juhliva ateisti?
-Oletko päässyt peruskoulun läpi?
-Moi, oletko vielä uskossa?
-Kaksi juopunutta narkkia kysyi, haluanko nähdä heidän esittämäänsä Raamattu-näytelmää.
-Tuijotitko rintojani siellä Linköpingin Scandic-hotellin saunassa?
-Opiskeletteko te siksi kreikkaa että on helpompi syytää lisää rahaa sinne?
-Onko mystikoilla erilainen otsalohko kuin muilla ihmisillä?

74 % vastaajista myöntää fanittaneensa joskus opettajaa

Yllä kolme suosikkia

Loppukaneettina eräs kaikenkattava vastaus:
"En tiedä mihin käyttöön tämä tulee, enkä anna lupaa yhtään mihinkään kenellekkään.
Kiistän kaiken ja vastustan paitsi yhteistyötä, myös työtä."

Yleiseltä habitukseltaan teologit ovat enimmäkseen boheemeja porvareita (28%), hipstereitä (22%) ja hippejä (22%). Punkkareita, juppeja, militantteja feministejä ja hevareita löytyi myös. Näiden lisäksi teologit kuvailivat habitustaan:Helsingin väkinäisen boheemiin menoon kyllästynyt ihminen, Ituhippifeministi, Hikinörtti, Sinkkuelämää-idealisti, Nipo, Karjalainen, Psykodynaamikko, Naisellisesta estetiikasta ja väreistä nauttiva, Kirpparilta karannut, Erva eli erilainen vanhus, Pokemon-kouluttaja, Ikuinen Itä-Helsinkiläinen, Idealisti hämäläisjuntti, Tapakonservatiivi, Arvoliberaali eli hipsterahtava boheemi porvari, joka ei kuitenkaan ole porvari, Hippi-hoppi-hevi-shamaani Bollinger-bolshevikki.

Kyyhkysen tekemän tutkimuksen mukaan nykyteologin prototyyppi on alle 30-vuotias, liberaali kristitty nainen. Hän opiskelee Helsingin yliopistossa päämärätietoisesti ja pääaineenaan systemaattinen teologia. Hän luokittelee itsensä boheemiksi porvariksi ja äänestää Vihreitä. Isona teologistamme voi tulla "ihan mitä vaan"! Prototyyppinen teologimme tietää, mitä lähetyssaarnaaja tarkoittaa muussakin yhteydessä kuin vällyjen välissä. Virhemarginaali tutkimuksessa on melko pieni, sillä vain kahdeksan vastaajista ilmoitti olevansa humalassa. Piispainkokouksellekin tiedoksi, tälllaisia teologeja teitä tulee vastaan.

Koonnut: Ella Luoma Kuvitus: Sofia lomakka

Tee-se-itse biblical survival kit

Loppu on lähellä - oletko valmis?

Teksti: Katja Itäpää ja Emilia Kuusisto. Kuvitus: Emilia Kuusisto

Toimittajat muusansa, Helsinki Shooting Club, luona harjoittelemassa selviytymistaitoja.

Supernatural, Shaun of the Dead ja The Day After Tomorrow – populaarikulttuuri on pullollaan mässäilyä maailmanlopun tematiikasta. Maailmalopun airuet ovat erilaisia, mutta sanomahan on sama: kusessa ollaan (ellet sitten ole tarpeeksi ovela yksilö tai vain fotogeneettinen Hollywood-komistus, joka hurmaa tiensä taivaaseen). Lähdetään mukaan elokuvien ajatusleikkiin, maailmanloppu on todella tulossa, ja olisihan se ihan kiva selviytyäkin. Talvisodan henki on auttamatta historiaa, nykyihminen on ylipainoinen ja kädetön. Mistään ei selviä ilman taxia, googlea ja Starbucksia. Mitä laiska länsimaalainen kaupunkilainen tarvitsisi selviytyäkseen erilaisista maailmanlopuista?

Worry no more. Olemme koonneet sinulle (helpon, koska kuka jaksaa nähdä vaivaa) selviytymisoppaan, jonka avulla saatat selviytyä tai ainakin arvioida valmiutesi.

”God! What r u doin? God! Stahp!”

Demonit ovat nousseet, Ilmestyskirjan neljä ratsumiestä kulkevat maailmassa ja vitsaukset riivaavat. Maailmanlopulla pelottelu on toiminut vuosituhansien ajan vallankäytön välineenä. Se toimii niin motivaationa kuin myös pelotteena: Hyvälle muslimille tarjoiltaisiin jos jonkinlaista kivaa neitsyineen päivineen, kuuliaan kristityn elämä päättyy Jumalan kasvojen eteen paratiisissa.

Kristinuskon maailmanloppu tarkoittaisi auttamatta prioriteettien tarkistamista: mitä siellä Raamatussa sanottiinkaan? ”Alussa Jumala loi taivaan ja maan”[1] … se kirja on niin pitkä, ykkösen rivinvälillä. Ei jaksa lukea. Sama homma muissa uskonnoissa. Ehkä kannattaa vaan selailla Wikipediaa ja valita omansa (Yhden uskonnon valitseminen saattaa kuulostaa venäläiseltä ruletilta, mutta toisaalta polyteismi on monissa uskonnoissa paheksuttavaa, eikä siis toimi ratkaisuna pelastusta havitellessa.).

Voit toki yrittää vähän kiertää sääntöjä. Esimerkiksi vaikka virallisesti ehkä aneita ei voi enää ostaa, voihan sitä kokeilla rahaa kirstuun silloin tällöin kilautella. Myös hyvät teot voivat tulla tarpeeseen: kannattaa siis lopun päivinä kävelyttää mummoja tien yli, varmuuden vuoksi. Demonien hyökkäyksen varalta voi suolata kotona ovenkarmit ja kantaa mukanaan pyhää vettä. Taivastilisi saldo nousee kohisten.

EPIC FAIL: Viimeisellä tuomiolla ei pitäisi olla mitään hätää, paitsi jos on erehtynyt johonkin näistä: a) Ateismi b) Väärä uskonto c) Tapauskovaisuus. HELVETTI.

1 1. Moos. 1. muistisääntönä, se eka Raamatun kohta. (Teologin tietämyksellä tämäkin tuotettu.)

FUN FACTS!

Hätäkaste on helppo suorittaa: Tarvitaan vaan vauva, konfirmoitu kirkon jäsen, ja kaste toimitetaan Isän, Pojan ja Pyhän hengen nimeen.

Ota oppia zombeista selviytymiseen katsomalla vaikka nämä Dawn of the Dead, 28 päivää myöhemmin, REC ja Karanteeni.

Pastafarien (lentävä spagettihirviö) mukaan ilmastonmuutoksen takana on merirosvojen määrän vähentyminen 1800-luvulta alkaen.

“Who died and made you f*n king of the zombies?”

Kemiallinen sodankäynti on rumaa, arveluttavaa ja potentiaalista maaperää zombiepandemialle: virus riistäytyy käsistä muuttaen ihmiset aivoja syöviksi ja kuolaaviksi zombieiksi. Virus tarttuu pureman kautta, eli mitä ikinä teetkin, älä tule syödyksi. Zombien voi tappaa vain osumalla päähän. Pesäpallomaila toimii tiukan paikan tullen siinä missä konepistoolikin (konepistooli parempi).

Suurin osa zombifaneista ottaakin maailmanlopun lähinnä harrastuspohjaisena kivana haasteena: Pääsee räiskimään oikein olan takaa, saa hyvällä omatunnolla ryöstää kauppoja ja muuttaa vaikka ostarin katolle. Jos vihamies muuttuu zombiksi, on ampuminen sallittua ja jopa suotavaa. Mottona on ”zombie apocalypsessa vaikeinta tulee olemaan esittää, etten ole innostunut..

EPIC FAIL: Aseista kieltäytyminen, empatia zombeja kohtaan, huono kunto tai huonosti ajoitettu vessareissu voivat johtaa siihen, että päätyy zombiseurueen ruokalistalle. PIM! OLET ZOMBI.

”Our climate is fragile.”

Äärimmäiset säätilan muutokset ravistelevat koko maailmaa. Luonnonmullistukset muokkaavat tuntemaamme maapalloa uusiksi. Maanjäristykset vahingoittavat ydinvoimaloita, tsunamit pyyhkivät kokonaisia kaupunkeja pois kartalta, myrskytuulet katkovat sähkölinjoja. Kaikki länsimaisen ihmisen itsestäänselvyyksinä pitämät perusmukavuudet ovat lakanneet olemasta; lämmitys, sähkö ja juokseva vesi.

Siirtolapuutarhoja kuopsuttamaan pyörällä sotkevat lähiruuan ystävät, kaupunkilaishipit ovat toki tienneet tämän jo: Ihminen pilaa vielä maailman jotenkin. Siinä ei sitten mikään auta, toki omavaraisuus on hyvästä, voi tehdä pienen parvekepuutarhan, hakea kanistereittain lähdevettä ja toivoa, että muiden tyhjentäessä kauppoja, jää edes Ruohonjuureen valinnanvaraa aineksista, joista muut eivät osaa kokata mitään. Tai jos osaavatkin niin mieluummin kuolevat nälkään kun syövät sitä ☐ylihinnoiteltua paskaa☐. Näin päästään eroon myös hibuli-parkojen inhokista: haitallisesta liikakansoituksesta. Ehkä vihreillä tulisi se odotettu rako menestyä eduskuntavaaleissa edes kerran.

EPIC FAIL: Selviytymistaitojen uupuminen johtaa vääjäämättä hypotermiaan tai huonoihin valintoihin, kuten kärpässienten popsimiseen. KUOLEMA.

WinkWink!

- www.HSC.fi (sieltä vaan tutkimaan ampumaradan hintoja ja varaamaan aikoja)
- www.varusteleka.fi (valmistautuminen ja hipsteriöityminen samassa osoitteessa)
- www.survivalismi.com (varoitus! Sisältää kaikenlaisten hiippareiden maailmanloppuskenaarioita)
- www.verganza.org (täältä voit myös ostaa pastafarismin ordinaation edullisesti 20 dollarilla)

A K A T E E M I N E N K U M M I T U S J U T T U

Teksti ja kuvat: Kyyhkysen toimittajaryhmä

"Se kuollut tyttö olisi seissyt tässä mun vieressä." ***Hetkeä myöhemmin toimittaja ryntäsi kirkuen ulos 1M x 1M huoneesta.*** Lattialankut narisivat, kun katselimme otsalamppujen alta kosteita kiviseiniä ja lattiassa näkyvää märkää ympyrää.

Helsingin yliopiston tiloissa tutkittiin paranormaaleja ilmiöitä 1900-luvun alussa. Sällskapet för psykisk forskning tapasi ensimmäistä kertaa vuonna 1907 yliopiston kemian salissa. Tila luvattiin heidän käyttöön, mikäli sen toiminta olisi tieteellistä. Yhdistyksen vuosikertomuksessa todettiin: "Myös meillä on herännyt se elävä mielenkiinto, jota suurissa kulttuurimaissa nykyisin tunnetaan erikoisia psyykkisiä ilmiöitä kohtaan. Se näkyy toiveessa työskennellä yhteisesti psyykkisen tutkimuksen alalla ja koota tietoja merkittävistä selvänäköisyyden, ilmestysten, tosiunien, jne. tapauksista."

Yhdistyksen tavoite oli tuoda poikkeavat ilmiöt tieteentarkastelun alaiseksi. Suomessa akateemiset filosofit ottivat myös kantaa parapsykologiseen tutkimukseen. Ensimmäisenä puheenjohtajan toimikin teoreettisen filosofian professori Arvi Grotenfelt. Vuonna 1950 yhdistys tavoitteli parapsykologian professuuri Suomeen, jossa ei kuitenkaan onnistuttu. Psykologian tieteenhistorian vaiheisiin liittyy poikkeavan psykologian tutkimusalueita. Parapsykologiset seurat ovat alusta alkaen jääneet puoliakateemisiksi yhteisöiksi, joissa aktiivijäsenet ovat voineet olla varsin korkealla akateemisella portaalla.

Sata vuotta aiemmin alkanut ajan kansainvälisen sivistyneistön ja akateemikkojen kiinnostus ristiriitaiseen ilmiöön nimeltä parapsyykkiset ilmiöt oli noussut esille ja jo ehtinyt laantumaan, kun trendi saavutti Suomen. Epätieteellisyys, herkkäuskoisuus ja petos leimasivat ja leimaavat edelleen sitkeää tutkimusperinnettä. Käsitteenmäärittely ja tieteen tekemisen paradigman rajat ovat haastettu.

Menneisyyden tieteenperinteen haamujen nimissä rohkea ryhmä ***Tai vähemmän rohkea*** Kyyhkysen toimituksesta kapusi yhtenä syksyisenä yönä Raaseporin keskiaikaiseen linnaan. Pilvetöntä yötaivasta valaisi täysikuu – sattumaako? ***Ei muuten ollut "pilvetön yötaivas", itse ottamissani kuvissa näkyy kyllä pilviä.***

Suuren jyrkännekallion laelle rakennettu Raaseporin linna oli aktiivisessa käytössä 1300-1550-luvuilla. Vaatimattomaksi ja keskiaikaiseksi kuvailtu kivinen linna on ainutlaatuinen Suomessa. Sillä oli kauppapoliittinen merkitys Ruotsille kilpailevaa hansakaupunki Räävelia (Tallinnaa) vastaan. Linnan herruudesta taistelivat välillä myös tanskalaiset ja merirosvot. Raaseporin kulta-aika sijoittui 1400-luvulle, kun Ruotsin karkotettu kuningas Kaarle Knuutinpoika Bonde piti linnassa hovia. Ensimmäinen restaurointi tehtiin vasta 1890-luvulla. Tarinat linnan levottomasta menneisyydestä heräsivät.

Vaikuttavimmat kummittelut ovat raportoitu linnan kappelihuoneesta, joka sijaitsee linnan toisen tornin keskikerroksilla. Ryhmämme käveli linnaan siltaa pitkin tarkoituksena kokeilla seisoskelua ***Kokeilla? Osalle ryhmästä sekin kokeilu meinasi riittää linnan pihassa –*** voisiko tässä kohtaa "tuntea jotain"? Olimme tahallaan jättäneet lukematta tarkemmat kummitusraportit, jotta mielikuvituksemme ei olisi ennakkovirittynyt. Tieteellinen mieli tai maailmankuva ei kuitenkaan vähentänyt jalkojen vapinaa. Linnan katolla naakkojen rapina ***Naakat kyllä rapisivat katolla päivällä, eivät yöllä. Yöllä ainut ääni oli veden tippuminen ja tuuli*** oli ainut kuuluva ääni muutoin hiljaisen metsähuminan ympäröimänä. ***Ennen tätä meidän täytyi suostutella osa ryhmästä sillalta eteenpäin, holvikaaren alle, siitä linnan sisäpihalle ja siitä vielä portaisiin. Mielikuvituksiemme ennakkovirittäytymättömyys ei ollutkaan niin vahva kaikissa ryhmäläisissä.***

Nousimme kivirappuja ***Joihin osa piti taas suostutella*** suurimpaan aukeavaan saliin, jonne kajasti kuunvaloa kapeista ampuma-aukoista. Kohta olisimme kappelikerroksessa. Sisätiloissa aloitimme ottamaan kuvia lähes joka seinästä, ovesta ja ikkunasta. Taas yksien portaiden päässä odotti torni, jossa oli nariseva puulattia ja vyötärönkorkuiset seinät. Tornin lattiassa näkyi heikosti tumma, suuri ympyrä. Kapeat rappuset johtivat kappeliin, laskeuduimme jonossa niitä alaspäin.

Tornin alla olevassa tilassa oli lattiassa samanlainen tumma ympyrä, vain paljon näkyvämpänä, suorastaan kosteana puulattiassa. ***Tämä olikin yölliset reissun spookkaavin juttu, seuraavana aamuna linnalle palatessamme kyseinen ympyrä oli kadonnut lattiasta.***

Kirjallisuus: Jouko Aho: Parapsykologit. Ulkopuolisen näkemys poikkeavan tieteen suomalaiseen historiaan. SHS/Helsinki 1993.

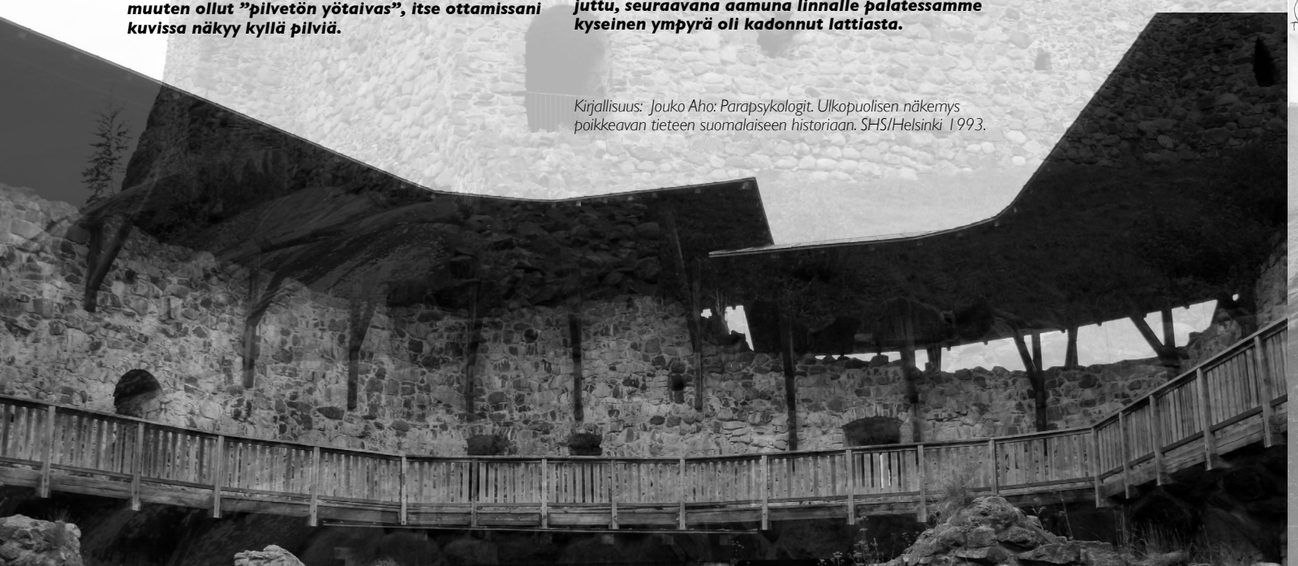

LIITY PAPPISLIITON OPISKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi viisi kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä Erityiskoulutettujen työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

www.akiliitot.fi